

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Proteus ofte Minne-beelden verandert in Sinne-beelden

Cats, Jacob

Rotterdam, 1627

In domin quies

urn:nbn:de:bsz:31-101049

Index magneticus nusquam consistit, nisi in septentrionem versus sese moverit, ac in sidus illud polare aciem fixerit. Nusquam animo humano quies, nisi in Deo. Nec enim aut honorum splendor, aut opum abundantia, aut fama pruritus veram animi tranquillitatem cuiquam praestiterit: eiusque rei vel naturalis ratio haec redditur: anima infinita atque aeterna, in rebus finitis hisce ac momentaneis, ac cum ipsa symbolum nullum habentibus, solatium ac requiem qui inveniat? Nonne unicuique nostrum, inter medias saepe voluptates, cum succurrit quam fluxa, quam futillis sit ista delectatio quam brevi desitura, nausea statim oboritur, ac tedium omnium quas hic videmus atque audimus, blanditiarum? torpemus utique plerumque post gaudia, & recordatione praeteritorum, futura ejusdem generis pariter vana, non abs re, judicamus. Videmus enim ab omni mortali solatio prorsus nos destitui, cum maxime solatio indigere nos facit extrema necessitas. Haec cogitanti, cui precor, non excidat quidquid id est deliciarum, quod humana promittit imbecillitas? quis non efferatur ad veri gaudii auctorem Deum, in cuius dextra delectationum plenitudo?

De naelde van het zee-compas en staet niet stille, ten zy die ghedraeyt zy op de noort-sterre. Daer en is gheen ruste voor het menschelijck ghemoedt, ten zy het selve sich vast op Godt stelle. Want noch den glans van hooghe staten, noch overvloedt van rijkdom, noch het geruchte van eenen loffelijken naem onder den menschen, en kan ons de ware gherusticheyt des ghemoets aenbrenghen. En hier toe schijnen selfs natuerlijke redenen te dienen. De ziele des menschen, als eeuwich ende oneyndich zijnde, en kan in dese tijdelijcke ende bepaelde dingen, geen ruste vinden. Voelen wy niet yder in ons selfs, soo wanneer wy midden inde wellusten deses wereldts swemmen, ende dat ons dan voortkomt de bedenkinge, dat dit alles niet en is als enckelen rooc, die op een ooghenblick verdwijnt, dat wy als een walginge en teghenheyt krijghen van alle dat wy hier sien en hooren? Na tijdelijcke wellust is den mensche ghemeenlijck altyt (waermoedich, als oordeelende, dat gelijc dese voorleden blyschap haest is voorby gegaen, dat ooc alle andere die noch aenstaende souden mogen zijn, van gelijcké niet lange en sullé duren. Insgelijcx sien wy dagelijcx dat ons den troost der menschen dan meest ontgaet, als wy, inden uystersten noot, meest troost van doen hebben. Wy, dit bedenckende, en sal niet een kleynachtige aenkomen, van alles wat hier vernemelijck schijnt te wesen? Wie (seg. ick) en sal sijnen gheest niet verheffen om na te sporen den ghever van de ware vreuchde, aen wiens rechterhandt is blijdschap ter volheydt in eeuwigheyt, ghelijck den psalmist seyt. Psal. 16. 11.

*Ons ziel, een licht dat eeuwich schijnt,
En vint geen rust int geen verdwijnt.*

MATTH. 11. 29.

Venite ad me omnes qui laboratis, & invenietis requiem animabus vestris.

PSEALM 73.

Quel autre ay ie au ciel? Or n'ay ie prins plaisir en la terre qu'en toi?

FVGAT,